క రాజు కథలు

- సింగీతం శ్రీనివాసరావు

నా మాట

అపుడెపుడో - కాలేజీల కాలం. ఖాసా సుబ్బారావుగారు, గోరా శాస్త్రిగార్ల ప్రోత్సాహంతో భారతి, స్వతంత్రలాంటి పత్రికల్లో కొంతకాలం నా రచనా కేళి సాగింది. ఆనాడు రాసిన "అంత్యఘట్టం" నాటికను ఇప్పుడు కూడా ఆంధ్ర విశ్వవిద్యాలయంలాంటి చోట్ల ప్రదర్శిస్తున్నారంటే అదో తృప్తి. ఆ రోజుల్లోనే టంగుటూరి సూర్యకుమారిగారు నటించి, ప్రదర్శించిన 'చిత్రార్జున' నాటకం పాటలతో సహా రాశాను. ఈ ప్రదర్శనను పండిత జవహర్ లాల్ నెహ్రూగారు ఢిల్లీలో చూశారు. ఆ తర్వాత టామ్ బకన్ అనే స్కాట్లండ్ రచయిత దీనిని ఇంగ్లీషులో తర్జుమా చేస్తే, దీన్ని అమెరికాలో తెలుగు పాటలతో ప్రదర్శించారు. ఈ తర్వాత నేను పెద్దగా రాసిందేది లేదు. "మీ సినిమాలకి మీరే మాటలు రాస్తే బాగుంటుంది" అని జంధ్యాలగారు చాలాసార్లు చెప్పారు. ఆయన మాటల్ని కాదనలేక పుష్పక విమానం తీశాను. "మీరు పాటలు రాయండి" అంటూ వేటూరిగారు ఎప్పుడూ ప్రోత్సహిస్తూ వుండేవారు. 'భైరవద్వీపం'లో ఒకపాట ఆయన రాయాల్సుంది. ఎన్నాళ్ళకూ ఆయన దర్శనం లభించకపోయేసరికి గత్యంతరం లేక నేనే "విరిసినది వసంతగానం" పాట రాశాను. ఆ పాట బాగా రాశానని వేటూరిగారు మెచ్చుకోవడం నాకొచ్చిన పెద్ద అవార్డు.

మళ్ళీ ఇన్నాళ్ళకు కాలేజి రోజుల ఉత్సాహం మళ్ళీ పుట్టుకొచ్చింది. ఆ రోజుల్లో పింగళి నాగేంద్రరావుగారు నా చేత స్క్రిప్టు ఒక రఫ్ వర్షన్ సీన్లు రాయించేవారు. వాటిల్లోంచి ఎన్నో ఐడియాలూ, శ్రీకృష్ణార్జునయుద్ధంలో అర్జునుడి పేరు 'అజిభీధఫపావిశ్వేసకి' లాంటివి ఎన్నో వచ్చేవి. ఇంట్లో వాటిని ఫెయిర్ కాపీ చేసే పని నా అర్ధాంగి కల్యాణిది. మళ్ళీ ఆ రోజులు గుర్తొచ్చేలా ఈ కథల్ని కల్యాణే ఫెయిర్ కాపీ చేసింది. ఈ కథల్ని ఆనందిస్తూ - "ఎంజాయ్" చేస్తూ అంటే కరెక్ట్‌గా చెప్పామనిపిస్తుంది - రాశాను. చదివిన వాళ్ళూ ఎంతో కొంత ఎంజాయ్ చేస్తే మరింత ఆనందిస్తాను.

సింగీతం శ్రీనివాసరావు.

పలుకుబడి

క రాజు తన రాజ్యంలోని ఎందరో కవుల్ని పోషించాడు. గద్యరూపంలో రాసిన ఆధునిక కవుల్ని కూడా దగ్గరికి తీశాడు. క రాజు ఆశయం ఒక్కటే. ఈ మహా రచయితలను చూసి రాజ్యంలోని వారంతా భాషా పరిజ్ఞానాన్ని పెంచుకోవాలి. ఊళ్ళో ఎవరు మాట్లాడుకుంటున్నా అది వినడానికి శ్రావ్యంగా ఉండాలి. ప్రతివ్యక్తి మాట తెలుగుభాషలోని పరిమళ మాధుర్యాన్ని గుబాళించేలా ఉండాలి.

కానీ కొన్నాళ్ళ క్రితం క రాజు మంత్రితో కలిసి మారువేషంలో నగరంలో సంచారం చేసినపుడు ఒక చేదు నిజం తెలిసివచ్చింది. తాను కన్న కలలకు భిన్నంగా ఊరివారిలో, ముఖ్యంగా యువకులలో భాషాజ్ఞానం మరీ శూన్యంగా ఉంది. వారి ఉచ్చారణ దారుణంగా

ఉంది. "ఛ" "ఝ"లాంటి అక్షరాలు అసలు పలకలేరు సరికదా తెలుగుభాషలో ఒత్తులుంటాయన్న సంగతే వారికి తెలిసినట్టులేదు. క రాజు తన ఆవేదనను మంత్రికి చెప్పుకున్నాడు.

"మహారాజా! మీ బాధ నాకర్థమైంది. ఈనాటి యువకులందరిలో ఈ జాడ్యం ఉంది. దీన్ని సరిదిద్దే ఒక విశిష్టమైన పథకాన్ని నేనాలోచించి అమలుపరుస్తాను" అంటూ ధైర్యంగా హామీ యిచ్చాడు మంత్రి.

మంత్రి ఆలోచించిన పథకం ప్రకారం వెంటనే ప్రజలకు ఉచ్చారణలో శిక్షణనిచ్చే ఒక శిక్షణాకేంద్రాన్ని స్థాపించాలి. ఆంధ్రభాషలో నిష్ణాతులైన వారిని పిలిపించి వారిచేత ఈ కేంద్రంలో మాటలు ఉచ్చారణలో పాఠాలు నేర్పించాలి. ఈ కేంద్రం పనితీరు చూసి ఆ తర్వాత మిగతా ఊళ్ళలో ఇలాంటి కేంద్రాలు స్థాపించవచ్చు. తన పథకాన్ని మనస్సులో పలుమార్లు నెమరువేసుకుని అనతికాలంలోనే రాజ్యంలోని యువకులంతా నిష్కల్మషమైన ఉచ్చారణతో తెలుగుభాష మాట్లాడగలరనే ఉత్సాహంతో దానిని కార్యరూపంలోకి పెట్టడానికి పూనుకున్నాడు. ఈ కేంద్రానికి "సంభాషణా పాఠశాల" అని పేరు పెడితే బాగుంటుందని తానే నిర్ణయించుకున్నాడు.

దాన్ని నడిపించడానికి కావలసిన భవనాన్నొకదాన్ని చూడమని విద్యాశాఖ సిబ్బందిని ఆజ్ఞాపించాడు. వాళ్ళు నాలుగుమూలలా విచారించి ఒక సంతోషకరమైన వార్తని తీసుకొచ్చారు. అపరకుబేరుడనే బిరుదు పొందిన సముద్రగుప్తుడనే వ్యాపారి తను అప్పుడే కట్టించిన కల్యాణ మంటపాన్ని ఒక్క రూక కూడా వసూలు చెయ్యకుండా ఇస్తాడట.

సముద్రగుప్తుడు వంశపారంపర్యంగా బాగా ఆస్తివున్నవాడు. నగరంలో మంచి పలుకుబడి సంపాదించాడు. అతనున్న పేటలో అతని మాటకు తిరుగులేదు. అతనికి ఒక్కడే కొడుకు. పేరు చంద్రగుప్తుడు. పద్దెనిమిది సంవత్సరాలు నిండిన యువకుడు. ఎప్పుడూ సరదాగా గడపడం అలవాటు చేసుకున్నాడు. చదువు సంధ్యలలో అంత శ్రద్ధ లేకున్నా తండ్రిలోని ప్రవర్తనా చాతుర్యం ఇతనికి బాగా ఒంటబట్టింది. ఇది గమనించిన సముద్రగుప్తుడు తన కొడుకు తప్పకుండా యోగ్యుడవుతాడని గ్రహించాడు. కొడుకంటే తండ్రికి ప్రాణం. అతడెంత చెపితే అంతే. దాన్ని ఆసరాగా తీసుకుని చంద్రగుప్తుడు చిన్నప్పట్నుంచీ తండ్రికి సలహాలివ్వడం అలవాటు చేసుకున్నాడు. కొడుకు సలహా అంటే తండ్రికి ఎనలేని విలువ.

కొన్నాళ్ళ క్రితం కొడుకు తండ్రికొక సలహా యిచ్చాడు. "నాన్నా! నీవు ఎంతో సంపాదించావు. ఈ పేటలో వున్న ఇళ్ళన్నీ మొత్తం కొనేయగలవు. అయినా నీ పేరును గొప్పగా ఎవ్వరూ చెప్పుకోవడం లేదు. పేరు సంపాదించినప్పుడే డబ్బుకు సార్థకం. అందుకని నీవిప్పుడు నేను చెప్పినట్టు చెయ్. పాడుబడిన దేవాలయాలు మరమ్మత్తులు చేయించు లేదా ఒక పాత సత్రానికి రెండు గదులు కట్టించు. ఇలా దానం చేశావు కనుక నీ శిలావిగ్రహాన్ని ఆ ఆవరణలో ప్రతిష్టింపచెయ్. చిన్న రాయిమీద పేరు రాసుకుంటే ఎవ్వరు చూడరు."

కొడుకు ఆలోచనకు పొంగిపోయాడు తండ్రి. వెంటనే ఒక పాత సత్రానికి మరమ్మత్తులు చేయించి దానిముందు తన శిలాప్రతిమను ప్రతిష్టింపచేశాడు.

"బ్రతికున్నప్పుడే ఇలా శిలా విగ్రహాన్ని కట్టించుకోవచ్చా?" అన్నాడొకడు.

"నీదేం పోయింది. అతని డబ్బు, అతని విగ్రహం" అన్నాడు మరొకడు.

ప్రజలేమనుకుంటున్నారో అనే నిమిత్తం లేకుండా తను మాత్రం తన ప్రతిమలను అక్కడక్కడ ప్రతిష్టింపజేస్తూ మురిసిపోతున్నాడు. అయితే ఈసారి మాత్రం కొడుకు పేరుమీద ఏదైనా కట్టాలనుకుని ఒక కొత్త కల్యాణ మంటపాన్ని కట్టించాడు. దానిముందు ఈసారి తన కొడుకు విగ్రహాన్ని ప్రతిష్టింపచేశాడు. ముమ్ముందు కొడుక్కి పెళ్ళై మనవడు పుడితే వేరేచోట అతని ప్రతిమ కూడా పెట్టాలనీ, ఇలా కొన్ని సంవత్సరాలకు ఊరంతా తన వంశీయుల విగ్రహాలతోనే నిండిపోవాలని సముద్రగుప్తుని కోరిక. కల్యాణ మంటపం పోయిన వారమే పూర్తయింది. ఈ సమయంలోనే "సంభాషణ పాఠశాలకు" ఒక భవనం కావాలనే కబురు ఏకంగా మంత్రిగారి నుంచే రావడంతో కొడుకు

విగ్రహానికి, మంటపానికి మంచి ప్రచారం లభిస్తుందనే ఉద్దేశంతో దాన్ని ఉచితంగా ఇవ్వడానికి ఒప్పుకున్నాడు. ప్రభుత్వం ఖర్చుపెట్టకుండానే తన పాఠశాలకు ఉచితంగా దొరకడం మంత్రికి వచ్చిన సదవకాశం. వెంటనే సరేనన్నాడు.

పోతే దీని ప్రధానోపాధ్యాయుడు ఎవ్వరనే ప్రసక్తి రాగా అధికారులంతా భాషశాస్త్రి పేరే పేర్కొన్నారు. భాషశాస్త్రి అని పిలువబడే భానువరపు షణ్ముగశాస్త్రి ఆంధ్రభాషా వ్యాకరణాన్ని రచించి సార్ధక నామధేయుడయ్యాడు. మాటల్లో ఒత్తులున్నా, ద్విత్వాక్షరాలున్నా భాషశాస్త్రి కమితమైన ఇష్టం. ఇప్పుడిలాంటి ఉద్యోగం దొరకడం ఆర్థిక సమస్యల్లో మునిగున్న అతనికి ఒక అదృష్టంగా కనిపించింది.

కాకపోతే భాషశాస్త్రికి, సముద్రగుప్తుడికి మధ్య జనానికి తెలియని ఒక సంబంధం ఉంది. వ్యాకరణం జీవనోపాధికి పనికిరాదని ఆలస్యంగా తెలుసుకున్న భాషశాస్త్రి భుక్తికోసం తన జ్యోతిష్యశాస్త్ర పాండిత్యాన్ని ఉపయోగించుకోక తప్పిందికాదు. ఈ యత్నంలో సముద్రగుప్తుడికి కూడా అప్పుడప్పుడు జాతకాలు చూడసాగారు.

ఈ ప్రక్రియలో కొంత లౌకికం కూడా నేర్చుకున్నాడు. ఎప్పుడూ భవిష్యత్తు అద్భుతంగా వుందని చెప్పే భాషశాస్త్రి అంటే సముద్రగుప్తునికి ఒక ప్రత్యేక వాత్సల్యం ఏర్పడింది. దాంతో ఒకసారి ఒక అత్యవసర పరిస్థితిలో భాషశాస్త్రికి కొంత డబ్బు కావలిసి వస్తే సముద్రగుప్తుడే అతనికి అప్పిచ్చి నిదానంగా తీర్చమన్నాడు. అది జన్మలో తీర్చలేడని భాషాశాస్త్రికి తెలుసు. అందుకని వారం వారం సముద్రగుప్తుణ్ణి దర్శించి మంచి భవిష్యత్తుందని చెప్పసాగాడు. అలా చెప్పకపోతే డబ్బు తిరిగి ఇమ్మంటాడేమోనన్న భయం.

సంభాషణా పాఠశాలకు, సముద్రగుప్తుడికి సంబంధం ఉన్నదని తెలుసుకున్న భాషశాస్త్రి తన భవిష్యత్తును గురించి కొంత ఆందోళనకు గురి అయ్యాడు. దానికి తోడు పాఠశాలకు ముఖ్య సలహాదారుడుగా చంద్రగుప్తుడుంటాడన్న వార్త విని మరీ ఖంగుతిన్నాడు. ఉచితంగా భవనం వస్తున్న కారణంగా వీటికన్నిటికీ ప్రభుత్వోద్యోగులు ఒప్పుకున్నారు.

పాఠశాల మొదలు పెట్టీ పెట్టకముందే చంద్రగుప్తుడు ఒక సలహా యిచ్చాడు. "సంభాషణా పాఠశాల- అన్న పేరు అందరికీ అందుబాటులో ఉండదు. దీనికి బదులు తియ్యని తెలుగులో 'పలుకుబడి' అంటే బాగుంటుంది. తెలుగుతనం ఉట్టిపడుతుంది."

ఇదేం బాగాలేదని చెప్పబోయి తాను తీసుకున్న అప్పు గుర్తుకొచ్చి వెంటనే "చాలాబాగుంది" అన్నాడు భాషశాస్త్రి. దాంతో 'పలుకుబడి' అన్న పేరు రూఢి అయింది. సలహాదారుడి హోదాలో రోజూ తనిఖీ చెయ్యడానికి బడికి వస్తానన్నాడు చంద్రగుప్తుడు. "నువ్వు రోజూ రావడం ఎందుకు? ఇక్కడ శాశ్వతంగా నీ శిలావిగ్రహం ఉందిగా" అని అనబోయి అనలేక భాషశాస్త్రి ఊరికే ఉండిపోయాడు.

పాఠాలు మొదలుపెట్టారు. బడికి వచ్చిన వాళ్ళంతా పెద్దల పోరుపడలేక వచ్చిన పనిలేని కుర్రాళ్ళు. "రెండు వారాల వరకు కొన్ని క్లిష్టమైన అక్షరాలు ఉచ్చారణను సాధన చేద్దాం. ఇప్పుడు 'క్ష' అనే అక్షరంతో మొదలెడ్తాం" అన్నాడు శాస్త్రి. 'క్ష' అంటే అందరూ 'క్ష' 'క్ష' అంటూ ఇలా వందసార్లనాలి. ఇదే మొదటిపాఠం. కానీ అందరి నోటినుంచి 'చ్ఛ' 'చ్ఛ' అని వినిపిస్తూంది. 'చ్ఛ' కాదు 'క్ష' అని శాస్త్రి ఎన్నిసార్లు దిద్దినా వాళ్ళు 'చ్ఛ' అనే అంటున్నారు. ఇలా గుంపులో గోవిందలా కాకుండా ఒక్కక్కరినీ వేరువేరుగా పిలిచి తర్ఫీదు ఇవ్వాలనుకున్నాడు. కానీ ఎవ్వరూ స్వచ్ఛంగా 'క్ష' అని అనలేకున్నారు. చిట్టచివరకు ఒకే ఒక వ్యక్తి చింపిరి గుడ్డలతో చెదిరిన జుట్టుతో ఉన్నతను ముందుకు వచ్చి 'క్ష' అని స్వచ్ఛంగా అన్నాడు. భాషాశాస్త్రి ఆశ్చర్యపోయాడు.

"నీకింత స్వచ్ఛమైన ఉచ్చారణ ఎలా అలవాటైంది?" అనడిగాడు.

"రోజూ ఇంటింటికీ వెళ్ళి 'భిక్షాందేహి' అంటాను. అలా న్నాడా వ్యక్తి.

"ఆహా! 'క్ష' ఇంత స్వచ్ఛంగా ఉచ్చరించగలవు గనుకనే రోజూ బిచ్చమెత్తుకోగలుగుతున్నావ్." అన్నాడు భాషాశాస్త్రి ప్రోత్సాహకరంగా.

ఆ తర్వాత 'జ్ఞ' 'భ్య' 'కృ' 'ర్త్య'లాంటి అక్షరాల్ని వల్లింపజేశాడు. ఎవరిని చూసినా నోట్లో రాళ్ళు పెట్టుకుని మాట్లాడినట్టుందే తప్ప స్వచ్ఛంగా ఎవ్వరూ పలకడంలేదు. భాషాశాస్త్రికి కొత్త దిగులు పట్టుకుంది. సంవత్సరం అయ్యేసరికి నువ్వేమి సాధించావని ఎవ్వరైనా అడిగితే ఏమీలేదని చెప్పాల్సొస్తుందేమో. సరిగ్గా ఈ సమయానికే చంద్రగుప్తుడు వచ్చి ఈ యిరకాటంలో నుంచి బయటపడే మార్గం చూపించాడు.

"శాస్త్రిగారూ! నాదొక సలహా" అన్నాడు చంద్రగుప్తుడు వచ్చీరాగానే.

భాషాశాస్త్రి అయోమయంగా చూశాడు.

"అసలు 'పలుకుబడి' ధ్యేయం ఏమిటి?" అన్నాడు చంద్రగుప్తుడు.

"అందరూ స్వచ్ఛంగా పలికేలా నేర్పడం" అన్నారు శాస్త్రి "కావొచ్చు. కానీ తెలుగులో కొన్నివేల పదాలున్నాయే! కొద్ది సమయంలో అవన్నీ నేర్పడం సాధ్యమా? అందుకని ముఖ్యంగా ఏ పలుకులు నేర్పితే నేర్చుకున్న వారికి ఉపయోగకరంగా ఉంటుందో నేను చెప్తాను వినండి"

అందరూ నిశ్శబ్దంగా చంద్రగుప్తుని మాటలకోసం ఎదురుచూసారు. చంద్రగుప్తుడు తన ఉపన్యాసాన్ని సాగించాడు.

"అసలు మానవుడికి పలుకేలేకుండా ఏవేవి సాధ్యం, ఏవి అసాధ్యం? ఉదాహరణ ఒకతను ఒక పండు అమ్ముతున్నాడనుకోండి. మరొకడు కొంటున్నాడు. పండు వెల యెంతో అమ్మేవాడు సంజ్ఞలతో చెప్తాడు. ఒక పండియ్యమని కొనేవాడు సంజ్ఞ చేస్తాడు. అమ్మేవాడు పండిస్తే కొనేవాడు తీసుకుని దాన్ని పరీక్షించి తింటాడు. అమ్మేవాడు డబ్బుకోసం చెయ్యిజాస్తాడు. తన దగ్గర డబ్బులేదని సంజ్ఞ చేసి కొనేవాడు వెళ్ళిపోతుంటాడు. వెంటనే కోపంతో అమ్మేవాడు కొట్టు బయటికి వచ్చి కొనేవాడి భుజం పట్టుకుని తనవైపుకు తిప్పుకుంటాడు. ఇంతవరకు మొత్తం వ్యవహారం సంజ్ఞలతో నడిచిందికదా! ఇప్పుడిక సంజ్ఞలతో ముందుకుపోలేడు. "ఏరా? నా డబ్బులిస్తావా? కాళ్ళు విరగ్గొట్టమంటావా?" అని తీరాలి. ఈ మాటల్ని సంజ్ఞలతో చెప్పడం కుదరదు. దీని అర్థమేమిటి? జీవితంలో దేన్నైనా పలక్కుండా సాధించవచ్చు. కానీ తిట్టడం మాత్రం పలుకుతోనే సాధ్యం. పలుకులేనిదే తిట్టులేదు. తిట్టులేనిదే జీవితం సాగదు."

చంద్రగుప్తుడి ఉపన్యాసాన్ని విన్నవారంతా నిశ్చేష్టులై మౌనంగా అలాగే చూస్తూ నిలబడ్డారు. చంద్రగుప్తుడు మళ్ళీ అందుకున్నాడు. "అంతేకాదు. తిట్టేవాడెప్పుడూ పై అంతస్తులో ఉంటాడు. తిట్టించుకునేవాడు కింద అంతస్తులోనే ఉంటాడు. దాంతో అందరూ తిట్టేవాడికే మద్దతు పలుకుతారు. అంటే సమాజంలో తిట్టేవాడికే పలుకుబడి ఆ 'పలుకుబడి'ని సంపాదించేట్టు చెయ్యడమే ఈ 'పలుకుబడి' ధ్యేయం కావాలి. అందుకని భాషాశాస్త్రిగారు! రేపట్నుంచి తెలుగులో ఎన్ని తిట్లున్నాయో సేకరించి వాటిని ఏయే సందర్భాల్లో ఏ రీతిని పలకాలో వివరించి మన విద్యార్థులందరికీ నేర్పండి. సంవత్సరం అయ్యేసరికి ఇందులో ఉత్తీర్ణులైన విద్యార్థులు స్వచ్ఛమైన, స్పష్టమైన తిట్లు తిట్టడంలో ప్రావీణ్యత సంపాదించి రాజ్యంలో విపరీతమైన పలుకుబడిని సంపాదించగలరు."

భాషశాస్త్రి తల తిరిగింది. తాను రచించిన ఆంధ్రవ్యాకరణాన్ని పక్కనపెట్టి తిట్లను సేకరించడం ప్రారంభించాడు. ఇవి ఎటూ భారత భాగవత రామాయణాల్లో దొరకవు కనుక వీధులెంబడి తిరిగి వివిధ మండలాల తిట్లను సేకరించాడు.

తనుకున్న పథకం ఇలా వేరేదోవ పట్టడం చూసి కంగారుపడ్డ మంత్రి నేరుగా క రాజు దగ్గరకు పరుగుతీశాడు.

జరిగినదంతా శాంతంగా విన్నాడు క రాజు. "ఇదొకందుకు మంచికే వచ్చింది మంత్రీ!" అన్నాడు. "అదేమిటి మహారాజా!?" అన్నాడు మంత్రి అర్థంకాక. 'వ్యక్తులు ఒకర్నొకరు తిట్టుకోవడం సహజం. అలా తిట్టుకోని పరిస్థితిలో కొట్టుకుంటారు. చంపుకుంటారు, నరుక్కుంటారు. అలా కాకుండా తిట్టుకున్నారనుకోండి, - కాస్తవేడి తగ్గి, శాంతించి ఊరుకుంటారు. ఇక రాజ్యంలో రక్తపాతాలుండవు కదా!" అన్నాడు క రాజు.

వేరేవేరే కోణాల్నుంచి ఆలోచించే రాజుగారి కుశాగ్ర బుద్ధికి జేజేలర్పించుకున్నాడు మంత్రి. వెంటనే రాష్ట్రంలో పలుచోట్ల ఇదే విధంగా 'పలుకుబడు'లను స్థాపించి తద్వారా రాజ్యంలో శాంతి భద్రతలను నెలకొల్పాలని నిశ్చయించాడు.

(వచ్చేనెలలో మరోకథ)

Post your comments

(ఈ కథలన్నీ గతంలో హాసం పత్రికలో ప్రచురించబడ్డాయి. అంతర్జాతీయంగా ఉన్న తెలుగువారందరికీ చేరాలన్న ఉద్దేశంతో రచయిత ప్రత్యేక అనుమతితో పునర్ముద్రిస్తున్నాము)